

“Ana, mən gedəndə arxamca ağlama”

Torpaqlarımızın azadlığı uğrunda canından keçən şəhidlərimizin ömür yolu bütün gənclərə örnəkdir. Bu gün haqqında söz açacağımız qəhrəmanımız Vətən müharibəsində şəhidlik zirvəsinə ucalan, Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin leytenantı Elnur Vəliyevdir.

Şəhidimiz 14 aprel 1997-ci ildə Ucar rayonunda anadan olub. Elnur Vəliyevlər ailəsinin sonbeşiyi, 3 bacının bir qardaşı idi. O, orta məktəbi burada bitirdikdən sonra, 2014-cü ildə Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbə qəbul olur. 2018-ci ildə universiteti bitirərək Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin (XTQ) təlimlərinə qatılır. Beləcə, Elnurun hərbi həyatı başlayır, uşaqlıq arzusu çin olur. Elnur 2018-ci ildən Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin Cəlilabad rayonunda yerləşən "N" sayılı hərbi hissəsində xidmət edirdi.

Azərbaycan Ordusunun leytenantı olan Elnur 2020-ci il sentyabrın 27-də Azərbaycan Silahlı Qüvvələri tərəfindən Ermənistan işğalı altında olan ərazilərin azad edilməsi və Azərbaycanın ərazi bütövlüyünün bərpası üçün başlanan Vətən müharibəsi zamanı Xocavəndin azadlığı uğrunda gedən döyüşlərə qatılıb. Elnur Vəliyev oktyabrın 26-da Xocavənd döyüşləri zamanı şəhid olub. Ucar şəhərinin Şəhidlər xiyabanında dəfn olunub.

Azərbaycanın ərazi bütövlüyünün təmin edilməsi uğrunda döyüş əməliyyatlarına qatılan və hərbi hissə qarşısında qoyulmuş tapşırıqların icrası zamanı vəzifə borcunu şərəflə yerinə yetirdiyi üçün Azərbaycan Prezidenti İlham Əliyevin Sərəncamına əsasən Elnur Vəliyev ölümündən sonra "Vətən uğrunda", "Vətən müharibəsi iştirakçısı", "Kəlbəcərin azad edilməsinə görə", "Cəbrayılın azad edilməsinə görə", "Xocavəndin azad edilməsinə görə", "Füzulinin azad edilməsinə görə" və "Şücaətə görə" medalları ilə təltif edilib.

Elnurun atası Əli Vəliyev: "Axırıncı dəfə sentyabr ayının 23-ü evə gəldi, 2 saat oturub getdi. Ondan bir neçə gün sonra isə, zəng edib dedi ki, təlimə gedirəm. Biz nigaran qalmaq deyə döyüşə getdiyini gizlətdi. Oğlum ailəsinə və Vətəninə olduqca bağlı olub. Tək bizim övladımızın yox, elə XTQ-nin bütün əsgərlərinin Vətən sevgisi bir başqa idi. Həmin əsgərlərdən bir neçəsi rayon xəstəxanasına yaralı halda gətirilmişdi. Hələ heç tam sağalmamışdılar, deyirdilər ki, burada dayana bilmirik, döyüşə qayıtmaq istəyirik".

"Oğlum bizə ən son 25 oktyabrda zəng etmişdi. Füzulidə qazandıqları uğuru fəxrlə danışdı. Deyirdi ki, düşməni hər iki tərəfdən sıxışdırıb, məhv edib öz əsgərlərimizlə üz-üzə gəldik, o an sevincimizdən qucaqlaşdıq, zəfərimizi qeyd etdik. Burada Azərbaycan əsgərinin görüşü, qələbəsi təntənəli

olub. Ermənilərin çəkdiyi beton istehkamı keçmişdilər. Daha sonra isə oğlumdan səs-soraq çıxmadı. Noyabrın 3-ü oğlumuzdan xəbər gəldi, dedilər ki, şəhid olub, əvvəlcə inanmadıq. Axı kim övladının yoxluğunu qəbul edər? İçimizdə bir ümid var idi, ta ki, rəsmi xəbər gələndə qədər".

Bacısı Gülnarə xanım: "Qardaşımın 6 il idi ki, sevdiyi var idi. Hərisi alınmışdı, noyabrda nişan edəcəkdik, qismət olmadı. Pandemiya ilə bağlı olaraq məzuniyyətə gələ bilmirdi, ona görə də nişan ləngiyirdi. Sentyabr ayında 2 saatlıq gəlmişdi, biz də deyirdik ki, bir dəfə elə gəl ki, heç olmasa iki gün qal, nişan edək sənə. Arzularımız, istəklərimiz var idi Elnurla bağlı... Çox istiqanlı övlad olub. Axırıncı dəfə gələndə də anama hədiyyələr, - televizor, tozsoran almışdı. Təzə ev tikdirmişdi".

Gülnarə xanım söyləyir ki, tək oğlan övladı olduğu üçün evdə Elnurun hərbiyə getməyini istəməyiblər: "Məktəb vaxtı dərslərində yaxşı idi, 3 il hazırlığa qoyduq. Fövqəladə Hallar Nazirliyinin Akademiyasına qəbul olmağını istəyirdik, amma, balı çatmadı. O həmişə deyirdi ki, "siz mənim haqqımda xəyallar quranda, mən artıq 5-ci sinifdən öz planlarımı cızmışdım". Hər bəzi olmaq uşaqlıqdan arzusu idi".

Şəhidin böyük bacısı Lalə İbrahimova: "Elnur heç vaxt bizi nigaran qoymaq istəməyib, buna görə elə danışır ki, valideynlərimizin ürəyi rahat olsun. Nə keçdiyi ağır təlimləri bizə bildirirdi, nə də ki, ağrıları... Axırıncı dəfə gələndə hiss olunurdu ki, nə isə narahatdır. Gedəndə heç vaxt görüşüb, ağlamırdı, amma bu dəfə gedəndə təkrar qayıdıb anamı bir də qucaqladı. Halbuki anama həmişə deyirdi, "mən gedəndə arxamca ağlama". Oktyabr ayının ortalarına kimi bizə müharibədə olduğunu bildirmədi. Dediym ki, istiqanlı və düşüncəli insan olub, onun üçün Vətən və ailə hər şeydən öncə gəlirdi...".

Vətən uğrunda canından, qanından keçən Elnurun ailəsi üçün ən böyük təsəlli odur ki, artıq heç bir şəhidin qanı yerdə qalmayıb. İşğal olunan torpaqlarımız geri alınıb və o torpaqlarda yeni həyat başlayıb.

M.MİRZƏ,
"Respublika".